

РЕШЕНИЕ

№ 6935

гр. София, 30.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **1589** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на кмета на Столична община против Решение № 6046 от 29.12.2023 г. на Софийския районен съд, НО, 134-ти състав, постановено по НАХД № 4101/2023 г. С решението е отменено Наказателно постановление № СОА 23-РД-11-53/11.01.2023г. на заместник кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“. С постановлението на ответника по касация Л. К. С. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 лева, на основание чл. 178д от ЗДвП за нарушение на чл. 98, ал.2, т. 4 от ЗДвП затова че, на 18.04.2022г. около 11:10 часа Л. К. С. паркирала л.а „П.“, модел „206“ с рег. № Са на [улица] на място определено за хора с трайни увреждания обозначено с пътен знак Д 21, Т 17 и т. 18.

Касационната жалба навежда основания за неправилност на първоинстанционното решение, като противоречащо на материалния закон, излагат се доводи, че от субективна страна изводите на СРС, че нарушението е извършено „непредпазливо“ не отговаря на събраните доказателства по делото. Моли се отмяна на решението и присъждане на деловодни разноски. В съдебното заседание касаторът не се явява,

представлява се от юрисконсулт К., която поддържа жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба не се явява и не се представлява.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр.чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена допустима жалба.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Ответникът по касационната жалба Л. К. С. е санкционирана за това, че на 18.04.2022г. около 11:10 часа жалбоподателят паркирала л.а „П.“, модел „206“ с рег. № Са ММ [улица] на място определено за хора с трайни увреждания обозначено с пътен знак Д 21, Т 17 и т. 18.

За да отмени НП, въззивния съд е изложил, че фактическата обстановка е безпротиворечива, доказано е извършеното нарушение, правилно е приложена санкционната норма, установено е че нарушителката е нямала право да паркира на място, определено за хора с трайни увреждания, но приел възраженията на С., че поставената в участъка маркировка е почти изцяло изтрита за основателни. В тази насока СРС е отбелязал, че същата не е задължителна при наличие на поставена сигнализация с пътни знаци, която категорично се установи, че е налична. Липсата на

положена хоризонтална маркировка в участъка не дерогира задължението на водачите на МПС да съобразяват поведението си с поставената вертикална сигнализация.

Приемайки горното въззивния съд е стигнал до правния извод, че в хода на проведеното съдебно следствие не са събрани доказателства опровергаващи тези събрани от АНО и установеното води до извода, че нарушението е извършено от обективна страна.

От друга страна СРС е приел, че по отношение на субективната страна на нарушението съдът кредитира твърдението на жалбоподателката, че не е видяла маркировка в участъка, поради което приема, че същото е извършено непредпазливо, което е основание за отмяна на процесното НП.

Освен това въззивния съд е изложил и мотиви, досежно нарушение на принципа за пропорционалност/съразмерност, който е задължителен при преценка на наложената санкция, тъй като е основен по см. на чл. 5. § 4 от ДЕС. Изложил е, че строгостта на санкцията трябва да бъде в съответствие с тежестта на нарушението, включително и като гарантира реално възпиращ ефект, като същевременно се съблюдава основния принцип на пропорционалност (вж. решения А. Асепт. С-81/12. ЕУ: С: 2013: 275, т. 63 и LCL Le Credit L., С-565/12. ЕУ: С: 2014: 190, т. 45). При положение, че съдът намери, че тази санкция (дори и в минималния предвиден размер) се явява явно непропорционална, то по силата на примата на европейското право и е оглед установената практика на СЕС (решение по дело С-263/111 следва да не приложи нормата от националното право като противоречаща на установен принцип на европейското право. В контекста на горното СРС е приел, че АНО е нарушил чл. 27, ал. 1 ЗАНН, който задължава при определяне на наказанието, административнонаказващият орган да вземе предвид тежестта на нарушението, смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. Воден от горното за да отмени НП първостепенния съд е приел, че в конкретния случай това не е било сторено, като не е съобразена нито възрастта на нарушителя, нито имотното му състояние, нито тежестта на извършеното нарушение.

Въззивното съдебно решение е неправилно поради нарушение на материалния закон и са налице касационни основания за отмяната му.

Настоящата касационна инстанция споделя извода на районния съд, че е спазена процедурата по съставяне на АУАН и издаване на обжалваното НП. Същите са издадени от компетентни органи, при спазване на процесуалните срокове и съдържат всички необходими реквизити.

Основателно е обаче, наведеното в касационната жалба основание по чл. 348, ал.1 ,т.1 от НПК.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че на 18.04.2022г. около 11:10 часа жалбоподателят паркирала л.а „П.“, модел „206“ с рег. № Са на [улица] на място определено за хора с трайни увреждания обозначено с пътен знак Д 21, Т 17 и т. 18, който знак е видим и следва да бъде спазен приоритетно, пред наличието или не на

хоризонтална маркировка.

Основателно е възражението в касационната жалба, че нарушението не може да бъде обявено за „маловажен случай“-спирането на място определено за инвалиди е обществено опасно и ЗДвП го определя като такова, с налагане на определена санкция „глоба“ в размер на 200,00 лева, на основание чл. 178д от ЗДвП за нарушение на чл. 98, ал.2, т. 4 от ЗДвП.

Нарушавайки правата на определена категория лица ЗДвП осигурява преференции поради състоянието им и поради това е предвидил и съобразил тази санкция, именно поради тежестта на нарушението. От друга страна по делото не са доказани смекчаващи отговорността обстоятелства, а именно остава неизяснено имотното състояние на г-жа Л. С.. Въззивния съд е приел твърдяното от нея имотно състояние, без да събере и анализира каквито и да е доказателства в тази връзка, вкл. не са събрани доказателства, пр. декларация за имотно състояние. Жалбоподателката притежава личен автомобил и го използва, а ако възрастта ѝ не позволява коректно и отговорно шофиране в [населено място] има обществен транспорт.

Следва да се отбележи, че цитираните норми на европейското законодателство са неприложими в конкретния случай, тъй като, ако за целите на ЗДвП конкретната санкция е непропорционална на нарушението, то има друга правна процедура за отмяната или изменението ѝ.

От събраните по делото доказателства от страна на районния съд безспорно е установено съставомерността на извършеното от С. нарушение. Съгласно чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, освен в посочените в ал. 1 случаи паркирането е забранено на места, определени за хора с трайни увреждания. В конкретния случай, изрично в съставения АУАН е посочено, че жалбоподателят е паркирал управлявания от него автомобил на място определено за паркиране на хора с трайни увреждания, обозначено с пътен знак "Д21".

На основание чл. 54 от Правилника за прилагане на ЗДП, пътен знак Д21 обозначава "Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания". В случая независимо от твърденията, че мястото за паркиране нямало специална маркировка, безспорно същото е било обозначено със съответния пътен знак, който е задължителен и се прилага приоритетно пред пътната маркировка.

Видно и от приложения от жалбоподателя снимков материал, като част от административната преписка, ясно се вижда поставения пътен знак "Д21", както и означението, че същият се отнася за две места.

При така установеното, касационният съд намира, че обжалваното решение, е незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено. Предвид това издаденото НП е законосъобразно.

Предвид гореизложеното, решението на районния съд следва да се отмени и НП остави в сила.

Уважаването на касационната жалба обуславя основателност на искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН определя в размер на по 100 лева за двете съдебни инстанции.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, предл. второ АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, VII-ми касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 6046 от 29.12.2023 г. на Софийския районен съд, НО, 134-ти състав, постановено по НАХД № 4101/2023 г.

ПОТВЪРЖДАВА НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № СОА 23-РД-11-53/11.01.2023г. на заместник кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на основание чл. 178д от ЗДвП за нарушение на чл. 98, ал.2, т. 4 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 лева

ОСЪЖДА Л. К. С., [ЕГН], адрес: [населено място], [улица] да заплати на СТОЛИЧНА ОБЩИНА, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН, сумата от 100 лв. /сто лева/ юрисконсултско възнаграждение.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.